

see sig med hinanden indbyrdes, væsentlig maa sees fra det Synspunkt, at han eller hun forsynder sig imod sin ægtefællelige Pligt, uden at det kan have nogen kvalificerende Indflydelse paa Bedømmelsen heraf, at den anden Person ogsaa for sit Vedkommende gjør sig skyldig i en lignende Forsyndelse. Man har derfor i 1ste Punktum fastsat Straffen for Hver ganske i Almindelighed, under Et for enkelt og dobbelt saavel som for 1ste Gang og oftere begaaet Hver, og kun skjelnet imellem enkelt og dobbelt Hver, forsaavidt som Tiltale eller Straf ifølge §ens 2det Punktum, under den der anførte Betingelse, ikkun skulde kunne bortfalde, naar der ikke er et dobbelt Ægtefællebrud tilstede. Hvad iøvrigt Straffen for Hver angaaer, da har man troet saavidt muligt at burde holde sig til de Strafferegler, der for Tiden practisk komme til Anvendelse. Ifølge D. L. 6—13—24 og 25, sammenholdt med Frdn. 24de Septbr. 1824, er Straffen vel for enkelt Hver 1ste Gang, begaaet Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 indtil 4 Gange 5 Dage, 2den Gang lige Fængselsstraf foruden Forviisning fra Provinsen, og for 3die Gang begaaet simpelt Hver saavel som for dobbelt Hver Livsstraf (for Fruentimmeret at stoppes i en Sæk og druknes); men ved fgl. Ref. 12te Octbr. 1812 blev Cancelliet bemyndiget til at tilstaae Formildelse i Straffen for Hver, enkelt, dobbelt og gjentaget, i alle Tilfælde, hvor Collegiet efter Omstændighederne skjønne, at samme kunde affones med Fængsel paa Vand og Brød i 7 Dage, 2 Gange 5 Dage, 2 Gange 7 Dage og indtil 3 Gange 5 Dage, og ved fgl. Ref. 23de Juli 1817 blev Collegiet endvidere bemyndiget til efter Omstændighederne at forandre Straffen af Fængsel paa Vand og Brød for begaaet Hver til en Bøde af 25 Rd. Sølvværdi. Det tør saaledes siges, at naar Straffen for Hver i Udkastets § 156 sættes til Fængsel (alle 3 Arter) og betingelsesviis til Bøder, vil den omtrent komme til at svare til den Straf, der efter de nævnte Regler maa anses som den practisk til Anvendelse kommende. Man har ikke ganske villet udelukke Bødestrafpen; navnlig med Hensyn til, at der, fornemmelig blandt Landalmuen, ikke sjældent forekommer saa ulige og forsaavidt unaturlige

Ægtefælle, at det turde være haardt, som et Brud paa Trofasthedspigten under saadanne Omstændigheder ubetinget skulde straffes med Fængselsstraf. Paa den anden Side har man imidlertid holdt for, at det er af Bigtighed i Straffeloven at hævde den sædelige Alvor med Hensyn til Hoersforbrydelsen, saaledes at der anvendes en efter sin Art ikke ganske ubetydelig Straf, naar der overhovedet bliver Spørgsmaal om at straffe ind med Straf, for den nævnte Forbrydelse, og man har derfor indskrænket Anvendelsen af Bødestrafpen til de Tilfælde, hvor det ægtefællelige Samliv, ifølge Separationsbevilling eller factisk, er hævet og Omstændighederne iøvrigt ere formildende. Naar fremdeles henses til, at Straffebestemmelsen, som bemærket, omfatter saavel det dobbelte som det oftere gjentagne Hver, vil det neppe findes for strengt, at Straffen under de meest graverende Omstændigheder kan naae op til de høiere Grader af Fængsel paa Vand og Brød. — Det maa iøvrigt ved Berøringen af Udkastets Straffebestemmelse ogsaa tages i Betragtning, at der, som berørt, er foreslaaet, at Tiltale eller Straf skal bortfalde, hvor ikke et dobbelt Ægtefællebrud er tilstede, naar den fornærmede Ægtefælle inden Sags Antæg, eller inden Dom i Sagen er falden, derpaa andrager. Medens det paa den ene Side altsaa er Forudsætningen, at Paatalen af Hoersager ligesom hidtil bør være offentlig, uden at dette, saaledes som i den preussiske Straffelov § 140, jfr. den norske Kap. 27 § 4, bestemte betinges af, at Ægtefællebrudet paa Grund af den begaaede Hoerbrøde er hævet, er Udkastets § 156 paa den anden Side forskjellig fra den nu stedsfindende Tilstand deri, at Sagens eller Straffens Bortfalden, med den anførte Indskrænkning, forestrives som en lovbestemt Ret for den uskyldige Ægtefælle og ikke som Noget, hvortil der kun have Udgang ad Venaadningsveien, jfr. Frn. 24de Septbr. 1824 § 4. Til, i Bigtighed med den nævnte Lovbestemmelse, tillige at betinge Straffriheden af, at den fornærmede Ægtefælle fremdeles vil fortsætte Ægtefællebrudet, har man ikke fundet tilstrækkelig Føie, navnlig naar Ægtefællebrudet søges hævet ad Bevillingsveien og ikke ved Dom, da Duffet om Sagens Bortfalden fra den Fornærmedes Side meget